

Hoofdstuk 1

Oliver

Ik adem even diep in en uit. De spanning die hier door de lucht vloeit is bijna tastbaar. Je kunt haar over je arm voelen glijden als een soort magnetische puls die je hele lijf in alertheid brengt. Dit wordt een belangrijke wedstrijd voor ons team. Mijn teammates en ik staan in de spelerstunnel te wachten om het veld op te gaan. Elk van ons heeft een spelersmascotte voor zich staan en het lijkt wel of zij de spanning net zo voelen als wij. De ene wiebelt zenuwachtig heen en weer en de andere probeert een glimp op te vangen van zijn of haar favoriete speler.

Als ik om me heen kijk zie ik dat iedereen in zichzelf is gekeerd, honderd procent gefocust op de aankomende match. Iedereen bereidt zich op zijn eigen manier voor. Mauro, teamgenoot en tevens een van mijn beste vrienden, staat vlak achter me en als onze blikken elkaar kruisen voeren we een soort woordeloos gesprek. *Wij kunnen dit!*

De spelers van de andere ploeg komen langzaam maar zeker richting de spelerstunnel gelopen. Ik geef Mauro nog een klein knikje en richt dan mijn aandacht weer naar voren. Ik ben er zeker van dat het voor het andere team heel anders is. Zij hebben al vaak meegespeeld in de UEFA Champions League, maar voor mij en mijn teamgenoten is het de allereerste keer. We hebben vorig jaar met hart en ziel gespeeld en ons geluk

kon niet op toen we landskampioen werden. En daarom staan we nu hier. Klaar voor de match die velen van ons een boost aan hun carrière zal geven.

Wie had ooit kunnen denken dat onze ploeg de eerste keer Champions League gelijk tot in de halve finale zou raken? Als we winnen, staan we in de finale. Een ongeëvenaard succes, dat nog geen enkele andere ploeg ons ooit voordeed. In de pers wordt er volop gespeculeerd dat we zelfs kans maken om het te halen. Dat wij de kampioen der kampioenen zouden kunnen worden. Opnieuw iets wat een wereldprimeur zou zijn, want er is nog nooit een team in geslaagd om bij hun eerste deelname het toernooi ook te winnen. Maar dat zorgt natuurlijk ook voor de nodige druk op onze schouders, en zeker op die van mij. Als aanvoerder van de ploeg moet ik ervoor zorgen dat mijn spelers niet bezwijken onder die druk.

Als alle spelers van de andere ploeg hun plaats hebben ingenomen, komt de scheidsrechter, vergezeld door zijn grensrechters, uit de kleedkamer naar ons toe. Hij wandelt tussen de twee rijen door naar buiten, raapt de wedstrijdbal op die klaarligt op een prieeltje en loopt dan verder richting het veld. Ik neem de hand vast van het kleine kereltje dat voor me staat, geef er een geruststellend kneepje in en leid samen met hem mijn team het veld op.

Natuurlijk heb ik de Champions League vaak op televisie gezien, maar geloof me: er is niks, maar dan ook echt niks wat je kan voorbereiden op dit moment. Bij elke stap die we dichterbij de finale kwamen, werd de spanning groter. Mijn maag maakt een salto en ik voel de druk op mijn schouders. Ik moet mijn team naar de overwinning loodsen. Ik mag niet falen en moet mij voor de volle honderd procent geven, iets wat ik altijd al gedaan heb als ik speel, maar vandaag misschien nog net dat tikkeltje extra. We zijn nu zo dichtbij dat het niet meer mis mag gaan.

Als ons team plaatsneemt in afwachting van de Champions League-hymne, laat ik mijn blik over de uitverkochte tribune glijden. Duizenden mensen hebben zich verzameld, er wordt geschreeuwd, geroepen, er flapperen vlaggetjes en klinken toeters. Ook bij hen kun je de spanning voelen. Wat er hier ook zal gebeuren, ze weten nu al dat ze op het punt staan een match te bekijken die de geschiedenisboeken zal ingaan. Het is bijna niet te bevatten dat zoveel mensen de tijd maken om naar ons te komen kijken.

Ik adem nog een keer diep in en besef dat dit de match van mijn carrière gaat worden. Ik sluit even mijn ogen en breng alle razende gedachten tot rust. Ik sluit me af van alles en iedereen. En ondanks al het lawaai, wordt het stil in mijn hoofd. Focus daalt neer over mijn razende gedachten.

I'm ready, let's do this!

Nadat de hymne heeft geklonken, schudden alle spelers van de andere ploeg ons de hand. Mijn spelers nemen alvast hun positie in op het veld en ik richt me tot de scheidsrechter. De aanvoerder van de andere ploeg staat me al op te wachten. Ik schud hem de hand en kijk hem aan als hij iets harder knijpt dan nodig is. *Challenge accepted!*

‘Heren, zijn jullie er klaar voor?’ vraagt de scheidsrechter.

We knikken beiden.

De scheidsrechter richt zich tot mij. ‘Kop of munt?’

Ik ben op sommige dingen heel bijgelovig, en ik heb altijd voor munt gekozen, dus dat doe ik nu ook. ‘Munt.’

De scheidsrechter gooit de munt in de lucht, vangt hem op en kijkt ernaar. ‘Munt,’ kondigt hij aan. ‘Trappen jullie af?’

‘Absoluut.’ Laten we hopen dat dit alvast een goed teken is.

De aanvoerder en ik schudden elkaar de hand en dan nogmaals die van de scheidsrechter, alvorens we ons naar de middenstip begeven. Mauro staat me al op te wachten. Ik knik naar hem als ik plaatsneem aan de bal. De scheidsrechter kijkt op

zijn klok en geeft dan het langverwachte fluitsignaal.

Ik tik de bal naar Mauro en we zijn meteen vertrokken. De aanval wordt ingezet en we slagen er redelijk snel in om dichterbij de goal te komen. We zitten niet voor niets in de halve finale, ons sambavoetbal wordt alom geprezen. Ik pass de bal tussen de benen van een tegenspeler door en trek een spurtje. Met een forse uithaal van mijn rechterbeen, knal ik de bal in de linkerbovenhoek van de goal. Onze supporters worden uitzinnig en door de luidsprekers klinkt mijn naam.

Holy shit!

Amper vijf minuten en we staan 1-0 voor. Alle ploegmaten komen op me afgestormd. We lijken wel een menselijke vleeshoop, maar iedereen wil uitbundig meevieren. Kun je het hun kwalijk nemen?

Als de eerste euforie wat gezakt is, gaan we met zijn allen terug in positie staan. Want winnen kan natuurlijk enkel als we onze voorsprong kunnen vasthouden, en de wedstrijd duurt nog vijftientig minuten. Ik gebaar naar mijn teamgenoten dat we ons moeten focussen.

Laten we hopen dat we kunnen afmaken waar we met deze wervelende start aan begonnen zijn.

Voor een tijdje zakt onze ploeg naar achteren, dichterbij onze goal. De angst om een tegendoelpunt te krijgen wordt steeds groter, en dat voelen onze tegenstanders ook. Ze verhogen de druk en duwen ons terug tot vlak voor ons eigen doel. Ik raak de tel kwijt van het aantal schoten op doel en ben maar wat blij dat onze keeper in bloedvorm is, want tot nu toe slaagt hij erin elke poging tegen te houden.

De meeste spelers beginnen aardig te zweten en ademen zwaar. De tegenstander geeft ons amper de kans om nog aan de bal te komen. En ik voel dat er verandering in moet komen.

Ik kijk om me heen en probeer in te schatten waar onze kansen liggen. Uit mijn ooghoek zie ik Mauro naderen; hij zit een

van de aanvallers van de andere ploeg op de hielen. Dan pakt hij zijn kans. Met een prachtige beweging haalt hij de bal uit de voeten van de aanvaller en zet een sprint in richting de goal voor een counter. Ik volg hem samen met twee teamgenoten.

Als we dichterbij de goal komen, houdt Mauro even zijn pas in wanneer hij op een verdediger stuit. Met een schijnbeweging zet hij die op het verkeerde been en past dan naar mij terwijl ik richting de goal ren. Ik haal uit en de bal zoeft net boven de hand van de keeper de goal binnen. Meteen na de goal fluit de scheidsrechter de eerste helft af. Alle spelers komen op me afgerend, het is niet te geloven. We gaan de rust in met een 2-0 voorsprong.

We zijn in de tweeënzeventigste minuut van de wedstrijd. Onze coach had ons tijdens de rust op het hart gedrukt dat we deze voorsprong niet meer uit handen mochten geven. Focus was het enige wat we nu nodig hadden, geen onnodige fouten, geen gevaarlijke tackles, enkel focus.

Iedereen lijkt naar hem te luisteren, maar je ziet dat het steeds zwaarder wordt. Veel van de spelers zitten op hun tandvlees, want de tegenspelers lijken na de rust een tweede adem gevonden te hebben en bombarderen onze goal. Maar het lijkt of de goden ons goedgezind zijn. Een van hun doeltrappen eindigde op de lat, nog een andere ging via de binnenkant van de paal terug naar buiten.

De bal belandt via een pass voor mijn voeten en ik zet een versnelling in. Met een paar schijnbewegingen slaag ik erin dicht bij de penaltyzone te komen. Ik voel de verdediger van de tegenspeler in mijn kielzog en besluit het erop te wagen. Ik haal uit en trap de bal keihard richting het doel. Op dat moment gebeurt het. De verdediger raakt me in de rug en mijn

linkervoet blijft steken in het gras. Ik tuimel voorover en val met een harde smak tegen de mat. Ik hoor een luide kraak en voel meteen een stekende pijn door mijn enkel gaan. Ik kan het gras en de modder proeven.

Jezus. Fucking. Christ.

Ik ben al lang genoeg profvoetballer om te weten dat dit shit is. Niet zomaar shit, dit kan het einde van mijn carrière betekenen. Ik voelde gelijk dat het fout zat. Ik kerm van de pijn en er flitsen allerlei gedachten door me heen. Als ik omrol en met mijn rug op het gras ga liggen, kijk ik op naar de gezichten van de scheidsrechter en mijn teamgenoten en ik zie het in hun ogen.

Fuck!

De rest gebeurt als in slow motion. Er verschijnen twee mensen met een draagberrie en Vic, onze teamarts, komt naast me staan.

‘Zat hij erin?’ Ondanks de pijn is dat de eerste vraag die ik stel.

Vic lacht en knikt. ‘Jep, je kunt nu officieel een hattrick op je naam schrijven.’ Hij werpt een vluchtige blik op mijn enkel wanneer hij mijn gezicht ziet vertrekken van de pijn. ‘Maak je geen zorgen, Oliver, we fiksen dit.’

Voor ik het goed en wel besef lig ik op de draagberrie, word ik in de lucht getild en dragen ze me het veld af, de spelerstunnel in.

Er is maar één gedachte die door me heen raast.

Fuck my life.

Amélie

Mijn shift in het ziekenhuis is bijna ten einde. Ik staar naar mijn computerscherm als mijn telefoon gaat.

‘Dokter Menier,’ begroet ik de persoon aan de andere kant van de lijn.

‘Goienavond, dokter Jonker.’ Bij het horen van de stem van hoofdarts Menier ga ik meteen een beetje rechter zitten, wat belachelijk is, want hij kan me niet zien, maar dat is nu eenmaal het effect dat hij op me heeft.

‘Dokter Menier, waar kan ik mee helpen?’

‘Wel, ik weet dat je al een tijdje zegt dat je klaar bent voor meer verantwoordelijkheid en het lijkt erop dat vandaag jouw kans gekomen is. We hebben zonet een telefoontje ontvangen dat Oliver Prins met een ambulance onderweg is naar hier. Hij heeft een blessure opgelopen aan de enkel.’

Oliver Prins. Waarom zegt die naam me iets? Oliver Prins. Wacht! Holy shit, dat is die superlekkere spits die ook in het nationale elftal speelt.

Dokter Meniers stem haalt me terug uit mijn gedachten. ‘Hij zal hier binnen vijf minuten arriveren en ik verwacht dat jij zijn dossier gaat behandelen. Ik neem aan dat ik je niet hoeft te vertellen dat dit een belangrijke patiënt is die ons ziekenhuis de nodige media-aandacht gaat bezorgen?’

Zei hij nou net dat ik het dossier moet opvolgen? Misschien droom ik toch nog.

‘Natuurlijk, dokter Menier.’

‘Kom je naar de dokterskamer op de spoedafdeling? Ik zal je daar opwachten.’

‘Natuurlijk, dokter, ik kom er meteen aan.’

Ik hoor een klein lachje in zijn stem. ‘Ik wist dat ik op jou kon rekenen.’

Dokter Menier is halverwege de zestig. Hij was mijn mentor toen ik nog studeerde en mijn laatste stage hier in het ziekenhuis liep. Hij is ook degene die ervoor heeft gezorgd dat ik meteen na mijn afstuderen hier aan de slag kon. Sindsdien heeft hij een speciaal plaatsje in mijn hart. Hij is als een soort tweede

vader voor me geworden. Ik heb zo oneindig veel dingen van hem geleerd die niet in de handboeken op school staan. En dat is iets wat me mijn leven lang zal bijblijven.

Met trillende handen leg ik de hoorn terug op de haak.

Al maanden zeg ik dat het tijd wordt dat ik wat meer vrijheid krijg, maar om me nu ineens voor de leeuwen te gooien, was niet echt wat ik in gedachten had. Waarom behandelt hij dit dossier eigenlijk niet zelf? Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel. Mijn mond voelt opeens droog aan en mijn handen zijn klammig.

Ik moet twee keer op het kruisje klikken op de hoek van het tabblad om het openstaande dossier op de computer te sluiten, aangezien ik mijn trillende hand maar niet onder controle krijg.

Kom op, Amélie, herpak je. Dit is je beroep, jij kunt dit. Hij is gewoon een patiënt zoals alle anderen.

Ik snuif. *Yeah, right!* Ik trek mijn doktersjas recht, neem de stethoscoop van het bureau en hang hem rond mijn hals voor ik me naar de spoedafdeling begeef.

Ik loop door de ziekenhuisgang. Ik weet dat veel mensen zenuwachtig zijn als ze hier moeten komen. De geur, de kleuren, de sfeer, eigenlijk alles zorgt ervoor dat ze zich hier niet thuis voelen, maar bij mij is dat net omgekeerd. Al van jongs af aan wist ik dat ik dokter wou worden.

Toen ik nog heel klein was, waren al mijn poppen patiëntes in mijn ziekenhuis. Andere meisjes verkleedden hun poppen of schminkten ze, maar ik deed ze gips om of opereerde ze. Het was dus voor mijn ouders ook geen verrassing toen ik ervoor koos om geneeskunde te studeren.

De lift gaat met een ping open en ik stap de gang van de spoed-

afdeling in. Ik loop richting de dokterspost om het dossier op te halen. Als ik daar binnenstap, zie ik dokter Menier al staan. Hij heeft een metalen clipboard in zijn handen en is druk bezig met lezen. Zijn bril staat op zijn neus en ik zie hem fronsen. Ik ga naast hem staan en kijk mee naar het dossier.

‘Amélie, blij dat je zo snel kon komen.’

‘Geen probleem. Is hij al gearriveerd?’

‘Ja, ze hebben hem een paar minuten geleden binnengebracht en hij is nu op radiologie. Ik wist dat we toch eerst een scan moesten maken om te zien wat de schade is, dus heb alvast die opdracht gegeven.’

Dokter Menier overhandigt me het clipboard en lacht me toe. ‘Jij kunt het van hieruit overnemen. Stuur je me een verslag met de bevindingen en het verdere verloop?’

‘Natuurlijk,’ lach ik vriendelijk, hoewel de zenuwen door mijn lijf gieren. Ik neem het clipboard aan en kijk naar hem op.

‘Waarom ik? Ik bedoel, waarom geeft u dit dossier aan mij? Gezien de relevantie ervan zou ik verwachten dat u dit zou opvolgen.’

‘Morgen vertrek ik naar een belangrijk medisch congres in het buitenland. Aangezien ik het dossier dan niet volledig zal kunnen begeleiden, leek het me beter om iemand te hebben die dit wel kan doen.’

‘Oké,’ zeg ik aarzelend. ‘Maar waarom ik dan? En niet een meer ervaren dokter?’

Hij bekijkt me intens. Zo intens dat ik even moet slikken om te vermijden dat mijn tong zo meteen aan mijn gehemelte plakt. ‘Omdat ik weet dat het dossier bij jou in goeie handen is. Omdat ik weet dat je hier klaar voor bent, Amélie.’

Dokter Menier geeft me nog een geruststellend kneepje in mijn schouder voor hij de dokterspost verlaat. Als de deur dichtvalt, voel ik mijn hart kloppen in mijn keel. Eén ding staat vast: ik zal bewijzen dat ik deze kans waard ben. Iets als

dit gebeurt niet elke dag. Ik neem nog een diepe teug lucht en richt dan mijn aandacht op het dossier op het clipboard.

Naam: Oliver Prins

Geboortedatum: 30/04/1990

Omschrijving trauma: Kwetsuur aan linkerenkel na sportongeval.

Ik overloop nog even zijn medische geschiedenis en check of er gekende allergieën zijn. Ik wil me net omdraaien en me richting radiologie begeven als de deur van de dokterszaal openzwaait en Jeroen – of dokter Smeets, moet ik zeggen – naar binnen komt.

Ik bijt nu al mijn tanden op elkaar. Jeroen en ik zijn water en vuur. Hij zat bij mij in de klas en denkt altijd dat hij alles beter weet. Toen we in ons laatste jaar hier samen stage liepen, hebben we meer dan eens ruziegemaakt over zaken waarover we het niet eens waren. En aan zijn stormachtige gezicht te zien is hij deze keer ook niet blij.

‘Waar is het dossier van Oliver Prins?’ briest hij.

Ik steek het onder mijn arm, voor ik weer naar hem opkijk.

‘Dat heb ik, en ik ga nu richting radiologie om te kijken hoever de scan staat.’

Zijn ogen schieten bijna vuur. ‘Dat is mijn dossier.’

Soms heeft hij echt geluk dat zijn vader een belangrijke persoon is hier in het ziekenhuis, want anders had ik hem al veel vaker gezegd hoe ik echt over hem denk. Maar het is geen goed idee om ruzie te maken met de zoon van de man die in de raad van bestuur zit en over bijna alle budgetten van de afdelingen gaat. Ik weet wel beter.

‘Ik denk dat er een vergissing is. Dokter Menier heeft zonet het dossier aan mij persoonlijk overhandigd. Oliver Prins is mijn patiënt.’